

ת"פ 52102/08/20 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת רחובות נגד אריק מרמלשטיין

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 52102-08-20 מדינת ישראל נ' מרמלשטיין
לפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל

בעניין:

המאשימה	מדינת ישראל יחידת תביעות שלוחת רחובות באמצעות עוה"ד מעין דואק ועוה"ד ים קולן נגד
הנאשם	אריק מרמלשטיין באמצעות עוה"ד ירין סולאש

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו תקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

כתב האישום

1. בכתב האישום נטען כי עובר למועד הרלוונטי לכתב האישום החלו הנאשם ו-ש' ה' (להלן: המתלוננת) להתכתב באמצעות מסרונים בטלפון, לאחר היכרות דרך רשת הפייסבוק.
2. נטען כי בתאריך 16.5.2020 קבעו השניים להיפגש לראשונה, ובסמוך לשעה 21:00 אסף הנאשם את המתלוננת מביתה ביהוד, והשניים נסעו אל ביתו ברחוב אצ"ל 1 בנס ציונה (להלן: הבית).
3. בהמשך למתואר, עת הנאשם והמתלוננת שוהים בבית, נטען כי המתלוננת ביקשה מהנאשם ששייב אותה לביתה. בתגובה אמר לה הנאשם כי הוא יסיים את הסיגריה ויסיע אותה לביתה. או אז ניגש הנאשם אל המתלוננת, דחף אותה אל הספה, ורכן מעליה תוך שהוא אווז בשתי ידיה. בתגובה ביקשה המתלוננת מהנאשם שיעזוב אותה, ואולם הנאשם סירב לעשות כן. נטען כי המתלוננת ניסתה לקום מהספה, ומשלא הצליחה סטרה לנאשם בלחיו. הנאשם בתגובה סטר למתלוננת בחזרה.
4. עוד נטען כי בהמשך אמרה המתלוננת לנאשם כי היא רוצה ללכת, והנאשם בתגובה נטל את טלפון הנייד שלה מידה והשליכו לרצפה. באותן הנסיבות ניגשה המתלוננת אל דלת הבית והחלה לצעוק שהיא רוצה לצאת. או אז הוביל אותה הנאשם אל חדר השינה, דחף אותה על המיטה ואחז בידיה. המתלוננת ביקשה מהנאשם שלא יגע בה, והנאשם שחרר את אחיזתו ממנה.

5. נטען כי בעקבות מעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות בדמות שריטה באצבע ושטף דם ביד ימין.
מענה לכתב אישום ומהלך המשפט
6. הנאשם בתשובתו לכתב האישום לא חלק על עובדות המנויות בפסקה הראשונה והשנייה לכתב האישום, ובכלל זאת לא חלק על המועד שבו הכיר את המתלוננת, על התכתובות עימה בפייסבוק, ועל פגישתם הראשונה ביום 16.5.2020 כאשר נסעו השניים לבית.
באשר ליתר העובדות המפורטות בכתב האישום: הנאשם אישר כי בשלב מסוים במהלך שהותם בביתו ביקשה המתלוננת כי יחזיר אותה לביתה, ואולם הכחיש כי דחף את המתלוננת לעבר הספה. הנאשם גם הודה כי אחז בשתי ידיה של המתלוננת ורכן לעברה במטרה להתקרב אליה, אך טען כי עזב את ידיה כאשר הבין שהיא אינה מעוניינת. עוד טען כי לאחר שהתרחק ממנה, סטרה לו המתלוננת בחוזקה (כלשונו: קיבל ממנה "כאפה"), אולם הכחיש כי סטר לה.
כמו כן מסר הנאשם בכפירתו כי בזמן שניסה לקחת את הטלפון הנייד של המתלוננת, הוא החליק מידו ונפל ולא נגרם לו כל נזק. הנאשם אף טען כי לא דחף את המתלוננת ולא אחז בידיה כאשר שהו בחדר השינה. אשר לחבלות שנטען כי נגרמו למתלוננת, השיב שאין הוא יודע כיצד הן נגרמו לה, ומכאן הכחשתו מחוסר ידיעה.
7. מטעם המאשימה העידו: רס"ר אביטל בניטה (להלן: רס"ר בניטה) והמתלוננת. כמו כן הוגשו בהסכמה: הודעת הנאשם (ת/1), מסמך העתק תכתובת באפליקציית וואטסאפ (ת/2) ותמונות חבלה (ת/3). הנאשם העיד להגנתו ובהסכמה הוגשו: כתב הערובה (נ/1), הודעת המתלוננת (נ/2), תצלום מסרונים שהוחלפו בין הנאשם ובין המתלוננת עובר לפגישה הראשונה (נ/3) ומזכר ריענון העדה לפני החקירה (נ/4). סיכומים מטעם המאשימה נשמעו בעל פה, ולאחריהם הוגשו סיכומים מטעם ההגנה בכתב.
- דין והכרעה
8. על מנת להקל על הקורא אתן הקדמה קצרה.
9. מדובר באירוע שהתרחש במהלך פגישה ראשונה ("דייט") בביתו של הנאשם, בצנעה וללא עדים נוספים זולת הנאשם והמתלוננת. השניים מתארים חלקים רבים באירוע באופן דומה, אלא שהמתלוננת טוענת כי הנאשם תקף אותה בשתי הזדמנויות, מנע ממנה את היציאה מהבית, ולקח את הטלפון הנייד שלה, ובמעשיו גרם לה לחבלות. מנגד, טען הנאשם כי המתלוננת שידרה מסרים סותרים בנוגע לקרבה הרומנטית ביניהם; לטענתו ניסה להתקרב למתלוננת מספר פעמים שאותן פירשה באופן שגוי כהפעלת כוח, והיא סטרה לו ללא כל סיבה. כמו כן הכחיש הנאשם כי סטר למתלוננת, או גרם במעשיו לחבלות שנצפו על גופה. הנאשם הודה כי מנע את יציאתה של המתלוננת מהדירה ואף לקח את הטלפון הנייד שלה, ולדבריו עשה זאת כי רצה להרגיע אותה ולקבל הסבר להתנהגותה במהלך הפגישה וכן מתוך חשש כי תוציא דיבתו. לאחר הפגישה החזיר הנאשם את המתלוננת לביתה והוחלפו בין השניים מסרונים בוואטסאפ, וכל אחד מהצדדים ביקש לראות במסרונים את החלק התואם את עמדתו.
10. נוכח גרסת הנאשם התמקד קו ההגנה בקרבה הרומנטית או המינית בין הנאשם והמתלוננת, והאחרונה נשאלה שאלות רבות בנושא מטרת הפגישה עם הנאשם, הסיבה בגינה התקיימה הפגישה בבית, אמירותיה המילוליות במהלך הפגישה והאמירות הלא מילוליות שהיה בהן להעיד לכאורה על רצונה בקרבתו של הנאשם. חשוב להדגיש כי לא יוחסה לנאשם עבירה בעלת אופי מיני, אלא עבירת אלימות.
11. העובדה כי האירוע התרחש בדלת אמות ביתו של הנאשם, במקום סמוי מהעין, וכאשר אין בנמצא ראיות נוספות שיכולות לשפוך אור על שאירע בין הצדדים, מחייבת את בית המשפט לבסס את הכרעת הדין על ממצאי

מהימנות. במצב שבו התשתית הראייתית היא "מילה מול מילה", וכאשר הרשעתו של הנאשם או זיכוי תלויים באימוצה או בדחייתו של גרסת המתלוננת, חובה על בית המשפט לשקול בקפידה ובזהירות יתרה את העדויות שעומדות לפניו ולנמק את החלטתו.

12. נוכח קו ההגנה תתמקד הכרעת הדין בבחינת הראיות הרלוונטיות לשאלה האם עמדה המאשימה בנטל להוכיח כי הנאשם הפעיל כוח כלפי גופה של המתלוננת שלא בהסכמתה. לשם הוכחת רכיב עובדתי זה די במחשבה פלילית של "מודעות" למעשה. אם אשיב על שאלה זו בחיוב, יהיה עליי לבחון אם עמדה המאשימה בנטל להוכיח את הקשר הסיבתי בין מעשה התקיפה ובין החבלה, ודי יהיה "בפיזיות" אשר לאפשרות כי תוצאת החבלה תתרחש. בחינת העדויות, הערכת מהימנותן וקביעת ממצאי העובדה יתבררו תוך התייחסות לטיעוני הצדדים במאחד.

13. אקדים תוצאה להנמקה ואומר כי לאחר שמיעת העדויות לפניי ובחינת יתר הראיות, הגעתי לכדי מסקנה שלפיה המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם בכתב האישום. מסקנתי זו נשענת על האמון המלא שנתתי בעדותה של המתלוננת על מרכיבי השונים ועל החיזוקים לה הנלמדים מתצלומי החבלה, מתיעוד מסרונים שהוחלפו בינה ובין הנאשם לאחר המקרה, ואף מחלקים רבים בגרסת הנאשם התומכים בעדותה של המתלוננת. דברים אלו נאמרים אף לאחר שהזהרתי את עצמי כי עדות המתלוננת היא בבחינת עדות יחידה. אפרט.

המתלוננת

14. ברקע עדותה סיפרה המתלוננת כי היא בת 27, למדה תואר במנהל עסקים באוניברסיטה, עובדת זה כ-8 שנים בחברת ביטוח. על אודות היכרותה עם הנאשם סיפרה כי זו נוצרה בפייסבוק בשנת 2017, אז החלו להתכתב, תכתובות "שטחיות", ולאחר תקופה עברו לשוחח גם בטלפון ובוואטסאפ. בהמשך, סיפרה, קבעו להיפגש: "הוא היה נראה טוב סך הכל, אמרתי טוב, נראה סבבה, בוא ניפגש נבחן את הדברים, תקשורת, כימיה..." (עמוד 16 שורות 27-26).

15. חרף הקושי האינהרנטי במתן עדות בבית המשפט, ובייחוד כאשר זו נוגעת לאירוע טראומטי כפי שתיארה אותו המתלוננת, עדותה הייתה סדורה ועקבית, אותנטית וברורה. ניכר היה כי המתלוננת זכרה את האירוע כהווייתו ותיארה אותו מתוך חוויה אישית. היא תיארה את מעשיו של הנאשם במתינות, ורגשותיה התאימו לתוכן דבריה. היא לא ניסתה להסתיר את תחושותיה, את כעסה הרב ואת הפחד שחשה, ולא ניסתה לייפות את התנהלותה או את סערת הרגשות שחוותה במהלך האירוע ולאחריו.

16. המתלוננת העידה כי הנאשם הגיע ליהוד לאסוף אותה וכאשר הגיעו לבית, הרגישה מרוחקת ולא מעוניינת, וכלשונה: "תוך כדי שהגענו אליו ראיתי שזה לא הוויב שלי, כל מיני פרמטרים שהוא מעשן ירוק ואני לא אוהבת אנשים שמעשנים, השיח, צורת ההתנהגות, ראיתי שזה לא מתאים לי אז הייתי מרוחקת יותר" (עמוד 13, שורות 27-28). וכבר בתחילת הערב, לאחר שהשניים התיישבו, ביקשה מהנאשם שיחזיר אותה לביתה והסבירה "זה לא זורם", והנאשם ניאות להחזירה רק לאחר שיסיים הסיגריה (עמוד 13 שורה 29; נ/2 עמוד 1 שורות 11-12). דברים דומים מסרה בחקירה הנגדית "דיברנו, שאלתי אותו שאלות על החיים... כל מיני שאלות שאתה מכיר בן אדם... בשלב שאמרתי לו שזה לא זה ושזה לא הולך לשום מקום אז חבל על הזמן שיחזיר אותי הביתה. לא היה איזה עניין, זה היה כמו איזה ראיון עבודה" (עמוד 17 שורות 29-33; עמוד 18 שורה 4).

17. המתלוננת הוסיפה לספר כי לאחר שהנאשם סיים לעשן ובזמן שישיבה על הספה, הוא דחף אותה כך שתשכב אחורה על הספה, והחזיק את ידיה. וכלשונה: "אמרתי לו מה אתה עושה תשחרר אותי, לא הבנתי באיזה קטע הוא תופס אותי ככה, אמרתי לו שאני רוצה ללכת... ביקשתי ממנו לעזוב לי את הידיים, לא עזב" (עמוד 13, שורות 31-32, נ/2 שורות 13-15). בחקירה הנגדית סיפרה המתלוננת שוב כי כאשר ישבו השניים על הספה, הנאשם החל

לנסות להשעין אותה אחורנית, אך היא התנגדה משום שלא רצתה לשכב על הספה, ובהמשך הדגישה "אם הייתי זורמת איתו זה היה בנועם לא היה צריך להשכיב אותי על הספה, זה פשוט היה זורם" (עמוד 18 שורות 28-29, עמוד 19 שורות 1-2; עמוד 21 שורה 16-17) וכן "עצם זה שהפיל אותי על הספה... למה אתה דוחף אותי בכוח" (עמוד 25 שורות 31-32). בנקודה זו חשוב לומר כי בחקירה הנגדית נשאלה המתלוננת שאלות רבות בנוגע למיקום הישיבה על הספה, למרחק בינה ובין הנאשם וכן ולאופן שבו אחז בה הנאשם, האם הטה, השעין, או דחף אותה. ההתעקשות על הסמנטיקה, אין בה ממש. המתלוננת העידה כי לא רצתה כי ישכיבו אותה על הספה והתנגדה באופן פיזי ומילולי למעשה (עמוד 18 שורה 31; עמוד 19 שורה 2-1). עצם התנגדותה לפעולת הנאשם והעובדה כי הנאשם המשיך חרף התנגדות זו, היא זו שהופכת את הפעולה לאסורה ומשמעותה לא אחרת משל תקיפה.

18. המתלוננת סיפרה כיצד התנגדה למעשיו של הנאשם, תיארה את תחושותיה ואת הפחד מפני הנאשם, אשר תפס את שתי ידיה ולא שיחרר את אחיזתו בה, ובתוך הניסיון להתנגד לנאשם ולהשתחרר מאחיזתו סטרה לו (עמוד 14, שורות 1-2). עוד סיפרה כי לאחר שסטרה לנאשם, האחרון סטר לה, ודומה היה כי נבהל ממעשה זה, וכן מכך שהצליחה בהזדמנות זו להשתחרר מאחיזתו (עמוד 14, שורות 2-4). כאשר התבקשה להתייחס לטענת הנאשם שלפיה היא זו אשר סטרה לו אך הוא לא סטר לה, השיבה: "אני מוכנה ללכת לבדיקת פוליגרף להוכיח את גרסתי, הוא באמת סטר לי" (עמוד 15, שורה 19). דבריה בעדות לפני עולים בקנה אחד עם עדותה במשטרה: "אני מבينة, ברור שנתתי לו סטירה כי לא ראיתי דרך אחרת להשתחרר ממנו והוא כמו שאמרתי לך נתן לי סטירה בלחי שמאל שלי" (נ/2, עמוד 2 שורות 20-21). בחקירה הנגדית הוסיפה לספר כיצד זזה עם כל גופה על מנת להשתחרר מאחיזת הנאשם ולו במעט, כך שיד אחת השתחררה והיא סטרה לנאשם (עמוד 19 שורות 11-19). בתגובה הנאשם "נתן לי סטירה חזקה ממש, הרגשתי ממש חזק בפרצוף. אחרי שנתתי לו את הסטירה, באותו רגע, איך שנתתי לו את הסטירה הוא עשה לי בום, ממש פצצה לפני" (עמוד 19 שורות 26-29).

19. המתלוננת העידה כי על אף חוסר רצונה בקרבה פיזית נהג הנאשם כאילו מדובר במשחק חיזור: "חשב שאני משחקת משחק, שאני קשה להשגה ושזה איזה משחק, זה לא היה משחק לא הייתי מעוניינת, גם אמרתי לו בצורה מפורשת תקשיב אם זה לא הולך זה לא הולך לא צריך להיות בכוח, אם אני לא רוצה שמישהו יגע בי, הוא לא יכול להפעיל את הכוח שלו כגבר ולפגוע בי" (עמוד 14, שורות 12-15). אגב, הנאשם הודה כי חשב שמדובר במשחק, כלשונו: "היא שיחקה איתי משחק התייחסה אליי ואז לא התייחסה אליי כאילו יש לה קטע עם גברים להשפיל אותם" (ת/1 שורות 29-30).

20. עוד תיארה המתלוננת באופן התואם את דבריה במשטרה כי לאחר שהשתחררה מאחיזתו של הנאשם, הנאשם הפיל את הנייד שלה לרצפה, ולא בטעות, אלא בניסיון לקחת אותו ממנה (עמוד 14 שורות 27-31; נ/2 עמוד 2 שורה 22), ובהמשך לאחר שהנאשם הפיל את הנייד שלה, היא הרימה אותו ופנתה ללכת. דברים דומים מסרה בחקירתה הנגדית, שלפיהם ביקשה לקחת את הנייד שלה, אך הנאשם ניסה לקחת אותו קודם ולא לאפשר לה גישה אליו (עמוד 20 שורה 26).

21. עוד סיפרה המתלוננת כיצד הנאשם מנע ממנה לצאת מהבית וזרק אותה לכיוון חדר השינה הנמצא בסמוך, וכלשונה: "אחרי שהרמתי את הטלפון הלכתי והתחלתי לצעוק ואז הוא כנראה ראה שאני הולכת לפתוח את הדלת, ואז באתי לפתוח את הדלת ואז הוא פשוט משך אותי כשהוא עם הפנים מולי וזרק אותי לחדר השינה ושוב היה מעלי (מדגימה באמצעות התובעת)"; "מהדלת הוא דחף אותי סוג של גרר כאילו מנע ממני שאני אצא, זרק אותי לחדר השינה ואז הוא גם היה מעלי ואז צעקתי והכל ואז תוך כדי הוא אמר לי אני אעזוב אותך רק תפסיקי לצעוק" (עמוד 16, שורות 7-9; עמוד 14 שורות 4-5).

את התנייתו של הנאשם בהחזרתה של המתלוננת לביתה בכך שתפסיק לצעוק, תיארה זאת המתלוננת כך:

"תוך כדי הוא אמר לי אני אעזוב אותך רק תפסיקי לצעוק, אמרתי לו שאני רוצה שתיקח אותי הביתה, הוא אמר בסדר אני אקח אותך תפסיקי לצעוק..." (עמוד 14, שורות 6-7). גם במשטרה סיפרה המתלוננת כי הנאשם חשש מכך שהשכנים ישמעו, ולכן רק צעקותיה גרמו לו להפסיק ולהשיב אותה הביתה. היא גם סיפרה על התנייתו של הנאשם כי ייקח אותה הביתה, רק אם תירגע: "כל הזמן אמר לי שאפסיק לצעוק וארגע ואני צעקתי לו שיעזוב אותי שלא יגע בי, באיזה זכות הוא נוגע בי בניגוד לרצוני. ואז הוא פשוט שחרר אותי ואמר שהוא ייקח אותי הביתה רק שאני אירגע ואפסיק לצעוק" (נ/2, עמוד 2 שורות 24-26).

בחקירה הנגדית חזרה וסיפרה המתלוננת באופן עקבי כיצד פנתה לדלת כניסת הבית כדי לצאת מהמקום, הנאשם חסם אותה בגופו, גרר אותה לחדר השינה הקרוב, שם על המזרן תפס לה שוב את ידיה, ורק כאשר צעקה בחוזקה, הואיל לעזוב אותה: "פשוט צעקתי כי הבנתי שזו יכולה להיות ההגנה שלי, אמר אני אעזוב אותך רק תפסיקי לצעוק" (עמוד 21 שורה 2), "הוא כנראה נבהל פחד שהשכנים ישמעו ויראו מה קורה, אז הוא אמר לי טוב תפסיקי, אם לא הייתי צועקת הוא לא היה מפסיק, אז אמר לי תפסיקי לצעוק אני אעזוב אותך..." (עמוד 21 שורות 6-8, נ/2 שורות 23-26); וכן סיפרה כי הנאשם היה שרוי בלחץ מתגובותיה ומצעדיו שלו, וכאשר הבין כי האירוע הסלים, אמר לה: "תפסיקי לצעוק תפסיקי לצעוק" (עמוד 14 שורות 3-4), כמי שמבקש לעצור ולחשוב על הצעד הבא שיהיה נכון.

22. המתלוננת העידה כי הנאשם הבין היטב כי חשה בחוסר נוחות במחיצתו, אך במקום לכבד את בקשתה הפעיל עליה כוח בשל היותה אישה וחלשה ממנו מבחינה פיזית (עמוד 25 שורה 22-23). המתלוננת הוסיפה וסיפרה על השיחה שהתנהלה עם הנאשם במהלך הנסיעה בחזרה לביתה, שממנה למדה על החשש שלו כי תפנה למשטרה. "הוא שאל אותי מה אני חושבת לעשות, אם אני הולכת למשטרה..." וכן "הוא רצה לדעת כנראה האם אלך להתלונן עליו" (עמוד 14 שורות 9-10, עמוד 25 שורה 17-18). היא גם סיפרה כי הנאשם שאל אותה מדוע נלחצה מהסיטואציה שבה היה מעליה, והיא השיבה לו בפתיחות לב כי חששה שמתכוון לנהוג באופן מיני כלפיה והרגישה לחוצה מכך (עמוד 14 שורות 10-11). בהתאמה, סיפרה כי התקשתה להבין את פשר ההודעות ששלח לה הנאשם, לאחר שחזרה לביתה, שבהן ניסה להסביר הנאשם את מעשיו, וכך כתב: "מקווה שאת לא שונאת אותי, לא ניסיתי... רק להרגיע אותך..." "מה זה להרגיע אותך, הייתי רגועה, באיזה קטע אתה מעלי?" (עמוד 14 שורות 17-18). כן סיפרה על תגובתו הלא מותאמת של הנאשם: "אני רשמתי לו 'אתה ניסית לגעת בי למרות שאמרתי לך לעזוב וכשניסיתי לעצור אותך הבאת לי סטירה לפני, תטפל בעצמך... יש לך מזל שאני לא הולכת למשטרה מקומך בכלא'. הוא ענה לי שהיה לי כיף איתו - איזה כיף מהסיטואציה הזו?" (עמוד 14, שורות 18-20).

23. מפאת חשיבות המסרונים שהוחלפו בין השניים לאחר המקרה ובין השעות 00:48-00:59, אביאן במלואם. הנאשם שלח מסרון ראשון שזו לשונו: "מקווה שאת לא שונאת אותי", "לא ניסיתי לנשק אותך או לגעת בך במקומות אינטימיים שאת לא רוצה אני החזקתי אותך בשביל להרגיע אותך". המתלוננת משיבה: "אתה ניסיתי לגעת בי למרות שאמרתי לך לעצור ושניסיתי לעצור אותך, הבאת לי סטירה לפני!" וכן "תטפל בעצמך, זו אלימות". הנאשם אינו מגיב בהכחשה, אלא משיב "למה נתת לי סטירה". המתלוננת משיבה: "יש לך מזל שאני לא הולכת למשטרה", וכן "מקומך בכלא". הנאשם בתגובה שלח מספר מסרונים שלא זכו למענה: "ככה את חושבת עליו", "אני לא מאמין למילים שלך", "שיר היה לך כיף איתי?", "תגידי את האמת". "אם את חושבת על משטרה באהבה אני יבוא איתך", "שהמשטרה תחליט מי השפוי כאן", "אבוא", "אני כאן בשביל לדבר איתך לא לחפש אשמים", "היה לנו קצר קטן", "וזה קורה כי את שרוטה את אוהבת את זה", ככה זה הרגיש ממך", "דברי איתי שיר". חילופי המסרונים בין השניים מחזקים באופן ממשי את עדותה של המתלוננת, והם אינם מתיישבים עם גרסת הנאשם, שעליה אעמוד עוד בהמשך (ת/2).

24. המתלוננת הדגימה בעדותה את מעשיו של הנאשם שגרמו לחבלה: "הוא תפס לי את היד (מדגימה תפיסה בפרק כף היד). אני ישבתי, הוא היה מולי ואז היה עלי, תפס לי את שתי הידיים בפרק כף היד ומכך נגרמו לי

הסימנים בידיים" (עמוד 15 שורות 21-23). תיאור המעשים תואם את החבלות שנצפו על ידיה של המתלוננת סמוך לאירוע, ובהן סימן בשתי הידיים ושריטה קטנה, אלו אף תועדו בתמונות (ת/3). המתלוננת לא ביקשה להפריז או להגזים בתיאור החבלות, ביקשה לציין כי מדובר בשריטה קטנה וכי היא אינה זקוקה לטיפול רפואי. אמנם, בבית המשפט מסרה המתלוננת כי הסטירה השאירה לה סימן אדום בלחי שמאל ואין לכך תיעוד במשטרה או בתצלומי החבלה, אך אין בכך לפגום במהימנות גרסתה. ואסביר. ככלל, אין לשלול את האפשרות שאדם יזכר בפרטים שלא זכר קודם לכן גם במתן הודעה מאוחרת או אפילו במהלך חקירה בבית משפט, והסיבות לכך רבות. יתרה מזאת, את ההבדל בתיאור אפשר לראות על רקע אופיו של האירוע, סערת הרגשות שבה הייתה נתונה המתלוננת וסוג התחקור. תיאור האירוע כמקשה אחת אמין ומהימן עליי.

25. בא כוח הנאשם מצא דופי במעשיה של המתלוננת בזמן המקרה ולאחריו, ובין היתר הפנה לכך שהיא נותרה בביתו של הנאשם זמן ממושך למרות שלא מצאה בו עניין, התעקשותה של המתלוננת כי הנאשם יחזיר אותה לביתה, העובדה שלא השתמשה בשירותי הסעת מוניות ואף לא התקשרה באותו הרגע למשטרה. כן הפנה לכך שהמתלוננת מצאה לנכון לפנות דווקא לבן זוגה לשעבר ולשתף אותו בפרטי המקרה. דעתי שונה.

מדובר באירוע טראומטי המתרחש בבית הנאשם ולמתלוננת אין היכרות מוקדמת עמו, הטלפון נלקח ממנה, הנאשם מנע את יציאתה מהבית והיא נותרה תלויה בחסדיו של הנאשם שיחזיר אותה לביתה. התרשמתי כי המתלוננת הייתה מפוחדת, נסערת מהסיטואציה אותה התקשתה להכיל, קשה עד מאוד למדוד באמת מידה רציונלית של המתבונן מהצד, את התנהגותה באותו הרגע. יתרה מזאת, ההסברים שסיפקה המתלוננת בהקשר לכך כמו יתר ההסברים בנוגע להתנהגותה במפגש עם הנאשם ולאחריו, מקובלים עליי החל מהראשון וכלה באחרון (עמוד 22 שורות 11-32; עמוד 23 שורות 1-22).

26. מעשיה של המתלוננת לאחר שחזרה לביתה ועד להגשת התלונה במשטרה זמן קצר לאחר מכן ובשעה 01:41, מחזקים אף הם את המסקנה כי מדובר בתלונה אותנטית, וכי מדובר באירוע חריג באופיו. המתלוננת סיפרה כי לאחר הגעתה לבית סבתה הרגישה בסערת רגשות ובחוסר אונים, וחשה צורך לפרוק בפני איש קרוב, ולכן יצרה קשר עם בן זוגה לשעבר, שנהג בחברות טובה וביקש ממנה לא להרגיש אשמה בפגיעה בה. בשלב זה שיתפה המתלוננת בעדותה בדבר טראומה אחרת שחוותה כאשר הייתה צעירה יותר, אז לא בחרה להתלונן, והסבירה כי לאחר שהאירוע התרחש הבינה כי כיום יש ביכולתה להגיב אחרת: "ואז בגיל מבוגר שזה שוב קורה רציתי למנוע את זה (בוכה) פעם הייתי ילדה ולא יכולתי כלום ועכשיו..." (עמוד 16 שורות 3-4). התרשמתי כי המתלוננת העידה מדם ליבה, וכי האירועים שתיארה אכן התרחשו ואף גרמו להצפת רגשות מטרומה קודמת שחוותה בצעירותה.

27. בניגוד לטענת ההגנה לא מצאתי סתירות בעדותה של המתלוננת, ולבטח לא כאלו היורדות לשורשו של עניין. התיאור שמסרה בחקירה הראשית והנגדית אחיד ועקבי, ועולה בקנה אחד עם הדברים שמסרה סמוך לאירוע במשטרה (נ/2). גם הטענה כי עדותה של המתלוננת מתאפיינת במגמת צמצום או הסתרה, אין לה על מה לסמוך. ניכר היה כי המתלוננת ערכה הבחנה בין העיקר לטפל והתמקדה בתיאור האירוע האלים. לא מצאתי רלוונטיות בעובדה כי המתלוננת היא אשר יזמה את המפגש, ואף לא בקיום הפגישה בביתו של הנאשם וכו'. וכאמור, מרבית השינויים בעדותה הם שינויים קלים וטבעיים שאינם עומדים בלב העניין, המלמדים על אותנטיות תיאור קורות האירוע.

28. המתלוננת לא ביקשה להפריז או להעצים את שאירע, ולראיה - היא לא טענה כי הנאשם פגע בה מינית: "הוא לא נגע בי במקומות אינטימיים, אבל עצם זה שהצמיד אותי לספה, הוא עשה את זה כי רצה להתקרב אליי והוא תפס אותי בידיים והפיל אותי כדי להיות מעלי כדי ליצור איזו קרבה אליי" (עמוד 21 שורה 22-29), היא ביקשה להבהיר כי היא אינה זקוקה לטיפול רפואי, וגם ביקשה להדגיש כי על אף שהנאשם השליך את הטלפון הנייד על הרצפה, לא נגרם כל נזק (נ/2 שורה 22). המתלוננת תיארה את האירוע כהווייתו, פגישה ראשונה במהלכה הפעיל

הנאשם את כוחו עליה. הא ותו לא.

29. לסיכום, מצאתי את עדותה של המתלוננת מהימנה וניכרים בה סימני אמת רבים, כמו האופן שבו נמסרה העדות, האופן שבו תיארה את הדברים, מאפייני עדותה שהייתה קוהרנטית וחסרת סתירות של ממש, הימנעותה מהקצנתם של התיאורים והעובדה כי היא חסרת אינטרס בהפללת הנאשם. אמנם ד' ל', בן זוגה לשעבר של המתלוננת שלו סיפרה בהזדמנות הראשונה על אודות המקרה, לא נחקר ולא העיד במשפט, אך אין בכך כדי לשנות את מסקנתי, וזאת נוכח התרשמותי מהעדות העקבית המפורטת ומרובת הפרטים של המתלוננת ומהחזקים הנלמדים מתמונות החבלה, מהמסרונים שהוחלפו בינה ובין הנאשם לאחר המקרה, וכפי שנראה מיד, גם חלקים רבים בגרסתו של הנאשם מחזקים את גרסתה.

הנאשם

30. בחנתי את דמותו ואת התנהלותו של הנאשם, ונתתי דעתי להסברים שסיפק. בניגוד לרושם המהימן שהותירה בי המתלוננת, אומר בלשון המעטה כי לא התרשמתי לחיוב מעדותו של הנאשם.

31. ברקע עדותו סיפר הנאשם כי הוא בן 30, נמצא בזוגיות, עלה לארץ בגיל שנה, עבר להתגורר בכפר הנוער "נווה יהודה" בנס ציונה בכיתה י' ועד יב, בן לאם חד הורית המאובחנת עם נכות נפשית ומקבלת קצבת נכות מביטוח לאומי. הנאשם סיפר כי הוא עוזר לאימו מגיל 14 וכי חוץ ממנה אין לו כל משפחה בארץ. הוא עבד במשרד הביטחון בתפקידי אבטחה וסיים לימודים גבוהים בתחום ההנדסה. התרשמתי כי הפרטים נועדו לשכנע את בית המשפט כי אדם נורמטיבי אינו יכול לבצע את העבירה המיוחסת בכתב האישום, הנאשם סיפר פרטי רקע על אודותיו ועל דרך היכרותו עם המתלוננת, אשר היו זהים במידה רבה לפרטים שמסרה המתלוננת. בתוך כך מסר כי הכיר את המתלוננת באפליקציה בשם "פיקס" לפני שנת 2017, ולאחר מכן עברו להתכתב בפייסבוק, התכתבו באופן שטחי ובהמשך עברו לשוחח בטלפון, עד שבערב שבת יזמה המתלוננת את המפגש.

32. אשר להשתלשלות האירועים, מסר הנאשם כי אסף את המתלוננת באזור השעה עשר בלילה, במהלך הנסיעה השניים שוחחו, סיפר כי "האווירה הייתה בסדר במהלך הנסיעה, לא היה משהו חריג" (עמוד 28 שורות 27-28). עוד סיפר כי כשהגיעו לביתו, לאחר שהמתלוננת הסכימה שייסעו למקום, התיישבה המתלוננת בספה נפרדת. הנאשם לא הסתיר את תחושת התסכול שחש כאשר המתלוננת נהגה באופן מרוחק, התעסקה רבות עם הנייד שלה, ולא הקדישה לו יחס כפי שציפה, והוא ראה בכך חוסר כבוד. וכלשונו: "עלינו לדירה, ישר התיישבה בספה הנפרדת, אני בספה של השתיים מול הטלוויזיה, הצעתי לה לשתות לאכול ולא רצתה כלום בזמן הזה, כל מהלך הערב הסתמסר עם אנשים בטלפון, לא נתנה לי יחס, לא היה הרבה קשר עין מרגע שנכנסה אלי הביתה" (עמוד 28, שורות 29-31); "אמרתי לה שזה לא מכבד שהיא אצלי בבית והיא לא מדברת איתי" (עמוד 28-29, שורות 1, 33).

33. הנאשם הוסיף וטען כי חש מבולבל מהתנהגותה של המתלוננת, אשר הייתה מרוחקת ולא רק מבחינת מקום הישיבה על ספה נפרדת, אך לרגעים יצרה עמו קשר עין, הסכימה למסד' שהציע (המתלוננת אינה חולקת על כך), ולכן ניסה ליצור קירבה. במשטרה מסר "היא שיחקה איתי משחק התייחסה אליי ואז לא התייחסה אליי כאילו יש לה קטע עם גברים להשפיל אותם" (ת/1 שורות 29-30). "היה ניסיון של להתקרב אליה כזה לראות אם היא בעניין, אם נעים לה לשבת לידי, אם היא מרגישה בנוח, אז קצת יותר התקרבותי, מבחינת מרחק שלי אליה כשהיא יושבת לידי" (עמוד 28 שורה 32; עמוד 29 שורות 3-5), "פשוט שיחקה משחק בתקשורת שלנו" (עמ' 31 שורה 26). אזכיר המתלוננת תיארה את הלך הרוח של הנאשם באותו האופן, כמי שטעה לחשוב כי מדובר במשחק חיזור.

34. עם זאת, מדבריו של הנאשם עולה כי הבין גם אם בשלב מאוחר, כי המתלוננת לא רצתה במגע מצידו: "אני זוכר שהיה את הפיצוץ בספה, שזה ממש לא היה נעים לה, היה קצר בתקשורת, בקצר הזה זה השלב שהבנתי שהיא לא רוצה שום מגע ממני" (עמוד 29 שורות 5-6). ובהמשך: "בשלב מסוים אחרי 15 שניות שטיפה יותר התקרבותי לאזור של הכתף והצוואר אז היא ממש דחקה אותי, אמרה לי זוז ממני אל תיגע בי, עשתה תנועה של דחיה" (עמוד 29 שורות 15-17). עוד לטענת הנאשם, לאחר שהבחין בהתנגדות מצד המתלוננת, עצר והתרחק ממנה. ולאחר מכן ללא כל סיבה הגיונית נראית לעין, נתקפה המתלוננת זעם, צעקה עליו וסטרה לו. עוד הוסיף כי חש בהלם, קם ממקומו, התקרב אליה בצעקות "למה את מרימה עלי את היד, למה את עושה את זה", ומהפחד שהמתלוננת תסטור לו שוב, ומתוך אינסטינקט, תפס עם יד ימין שלו את יד שמאל של המתלוננת. הנאשם מסר כי הבחין שהמתלוננת נבהלה מכך שסטרה לו, וכאשר תפס את ידה, היא שמה יד על פניה ואמרה: "אמא, אמא, אמא תעזוב אותי", כך שהבין כי נלחצה, עזב את ידה והסביר כי לא יעשה לה שום דבר (עמוד 29 שורות 17-30).

35. בהמשך העיד הנאשם, בדיוק כשם שהעידה המתלוננת, כי המתלוננת בעודה בלחץ, חיפשה את טלפון הנייד שלה וניסתה להתקשר, אך הוא עצר בעדה ותפס את הנייד שלה. עוד טען הנאשם כי הנייד נפל על הרצפה ויצאה ממנו הסוללה, והוא שב ולקח את הנייד (עמוד 30 שורות 3-4 ; ת/1 שורה 44-45). לדבריו את הטלפון הנייד לקח מכיוון שנלחץ, פחד שהמתלוננת "תסבך את העניינים" ו"תעליל עליו סיפורים", שכן היא אמרה לו שעברה אונס בעבר (עמוד 30 שורות 5, 11-13). הנאשם הודה כי חטף את טלפון הנייד ומסר כי הייתה מעין תחרות מי יגיע לטלפון ראשון (עמוד 34 שורה 11-12), והוא עשה זאת כדי שהמתלוננת לא תתקשר למשטרה ואף נדהם כי העזה לדרוש אותו בחזרה, וכלשונו: "היא החליטה לצעוק תביא את הטלפון מהר" (עמוד 30 שורה 4, ת/1 שורות 75-77).

36. הנאשם גם אישר כי ניסה למנוע מהמתלוננת לצאת מהבית: "היא רצתה ללכת כמה פעמים... היא יכלה ללכת, אף אחד לא מנע ממנה. מנעתי ממנה רק פעם אחת. פעמיים בעצם" (עמוד 36 שורות 5-7, ת/1 שורה 33); "בשלב מסוים ניסתה לצאת מהדירה... אני עמדתי מול הדלת לא נוגע בה ולא כלום... אמרתי לה תירגעי ברגע שאת נרגעת והכל בסדר אז תצאי" (עמוד 30 שורות 6-9). הנאשם הסביר כי מנע ממנה לצאת מהבית שכן רצה לקבל הסברים להתנהגותה שאינה תואמת את ציפיותיו מפגישה ראשונה וחשש מתגובתה: "היא החליטה שהיא לא כל כך מתקשרת והיא רק מסבכת את זה... ניסיתי להבין לקבל תשובות ולא באמת קיבלתי, ובשלב מסוים כשרצתה לצאת בפעם השנייה פחדתי שהיא תצא ותספר סיפורים..." (עמוד 30 שורות 11-13); "אז בשלב הזה עוד פעם ניסתה לקום ולא לתת לי תשובות ולנסות לדחוק אותי לפינה ולתת לי להרגיש שעשיתי משהו לא בסדר... אז בשלב הזה ניסתה שוב לצאת... אמרתי לה תירגעי את נראית מעורפלת... אמרה אני לא רוצה כלום לא רוצה כלום... החלטתי שאני מתקרב אליה קצת ושם את הידיים בצדדים ומנסה לדבר איתה ממקום קרוב" (עמוד 30 שורות 16-20). וכן: "היא בחורה, יכולה להגיד מה שהיא רוצה, אין מצלמות אין כלום, לפני רגע היא סטרה לי, אני לחוץ, מה זה כל שני וחמישי בחורה באה וסוטרת לי בבית? זו סיטואציה מוזרה. ההתנהגות שלה לא הייתה תקינה. אז אני חששתי שהיא ישר תבוא ותנסה להתקשר למשטרה בזמן שאפשר לדבר ולגשר ולהבין דברים, לא היה פה כלום ולא שום דבר" (עמוד 34, שורות 16-19). ובהמשך כאשר נשאל מדוע לא אפשר למתלוננת לצאת מביתו לאחר שסטרה לו, לאחר שהבין כי זו אינה מעוניינת, השיב: "אני רוצה לקבל תשובות, אני לא מבין למה קיבלתי סטירה בבית שלי, אני לא רוצה ללכת להתלונן... הייתי בהלם" (עמוד 34 שורות 22-25).

37. הדעת נותנת כי לו האמין הנאשם בכל ליבו כי הוא נהג באופן סביר לחלוטין ולא הפעיל כוח כלפי המתלוננת, הרי לא היה מקום למנוע את יציאתה מהבית ואף לא היה מקום לחשש כי תתקשר למשטרה. לו היה שמץ של אמת בדבריו של הנאשם שלפיהם סטרה לו המתלוננת באופן פתאומי וללא סיבה הגיונית ונראית לעין, היה הוא

מעמיד הדברים על דיוקים בחילופי המסרונים ביניהם, כאשר המתלוננת הטיחה בו כי סטר לה. המסרונים ששלח הנאשם למתלוננת מתיישבות יותר עם גרסת המתלוננת משהם מתיישבות עם גרסת הנאשם.

38. הנאשם גם הודה כי לאחר שהבין כי המתלוננת אינה מעוניינת בחברתו, הוביל אותה לכיוון חדר השינה: "הובלתי אותה מהגב התחתון לכיוון החדר, היא עשתה איתי כמה צעדים לכיוון החדר, ואז אמרה לא אני לא רוצה לחדר, אמרתי לה הכל בסדר נתיישב נרגע ולא צריך לנסות לצעוק, להשתגע..." (עמוד 30 שורות 21-23). לדבריו המתלוננת הייתה "רועדת וחיוורת" (עמ' 31 שורה 16). וכן לאחר שהוביל אותה למיטה בחדר השינה: "נתתי לה ליטוף מהכתף לכיוון היד, מגע מרגיע, ואז בשלב מסוים ירדתי מהכתף לכיוון המותן ובשלב הזה היא נלחצה, אתה לא תיגע בי, אני לא רוצה להיות פה, לא רוצה להיות בחדר" (עמוד 30 שורות 33-31 ובת' 1 שורה 49-50, שורות 82-84). הנאשם גם סיפק הסברים שונים לכך שהוביל את המתלוננת "מהגב התחתון" לחדר השינה אחרי האירועים בסלון ובפרוזדור ורצונה של המתלוננת לעזוב את הדירה. תחילה טען כי: "זה היה אחרי חצי שעה שישבה אצלי בבית ודיברנו וניסנו למצוא פתרון על איך שהיא התנהגה" (עמוד 36 שורה 3), אך בהמשך הודה כי היא "קצת התנגדה" אבל "אם מתנגדת צריכה ממש להתנגד אבל לא היה את זה" (עמוד 38 שורה 10 שורה 13-14). במקום אחר טען "איך אני יכול לשחרר בן אדם כזה החוצה, יבוא ויספר עליי דברים, אני לא מכיר אותה" (עמוד 37 שורה 31-32). הנאשם הגדיל וטען כי המתלוננת הייתה חלשה ומסוחררת וכי עשה כן מדאגה לשלומה (עמוד 37 שורה 1, שורות 11-17). אגב, הטענה הועלתה לראשונה בבית המשפט בחקירה הנגדית, והיא לא מצאה את ביטוייה לא במשטרה, לא בתשובה לכתב האישום ואף לא בחקירה הראשית. כאשר התבקש הנאשם להסביר מדוע הטענה נשמעת לראשונה, לא היה בפיו מענה ענייני, וכך השיב: "הייתם צריכים לשאול את החוקרת, למה שחררתם אותה. גם במהלך החקירה החוקרת שהייתה ליד התערבה לנו בחקירה. את זה לא ציינו. החקירה לא התנהלה בצורה מקצועית. פשוט זרקו עליי איזו טענה וזו. לא הנרטיב של השאלות ולא הסדר שלהן" (עמוד 37 שורה 17-20). עוד אציין כי דברים אלו אינם עולים בקנה אחד עם הודאתו של הנאשם במשטרה שלפיה "חיבק את המתלוננת והשכיב אותה על המיטה".

39. הנאשם העיד על עצמו לא אחת כבחור בוגר, משכיל בעל ניסיון חיים ויכולת לקרוא סיטואציות ואנשים (עמ' 35 שורה 6-8), ניכר היה כי הוא מודע לקושי הרב הטמון בגרסתו, ולא בכדי התקשה להתמודד עם שאלות נוקבות בחקירה הנגדית. לדוגמה, באת כוח המאשימה הטיחה בו כי במשטרה הודה כי חיבק את המתלוננת והשכיב אותה על המיטה. לכך השיב כי "החוקרת לא עשתה את העבודה שלה כמו שצריך. כשאני באתי לחקירה באתי לספר את הסיפור שלי מהטראומה שחווייתי. את יודעת מתי היה החיבוק? תשאלו אותי שאלות נכונות" (עמוד 35, שורה 23-25). ובהמשך: "החקירה עצמה לא התנהלה כמו שצריך... לא השכבתי אותה אלא הושבתי אותה וטיפה הטיתי אותה אחורה, היא הייתה כולה מבולבלת אז ניסיתי להושיב אותה. זה לא נכון מה שאמרתי בחקירה שהשכבתי אותה, מהלחץ, הייתי בטרומה, אני עדיין בלחץ מזה" (עמוד 36 שורות 25-31). דוגמה נוספת עוסקת במסרונים ששלח הנאשם למתלוננת לאחר המקרה (ת/2), כאשר נשאל על אודות הכוונה העומדת מאחורי ההודעה: "שיר היה לך כיף איתי? (ת/2), השיב כי "אני מנסה להבין מה היה שם בסופו של דבר היה סוג של בילוי אצלי בבית".

ההסבר שסיפק הנאשם מתיישב עם התרשמותה של המתלוננת שלפיה הנאשם טעה לחשוב כי מדובר במשחק חיזור, והוא אינו מתיישב עם תיאורו של הנאשם בדבר הסטירה, צעקותיה של המתלוננת והטראומה שחווה. תוכן בשל המסרון שנשלחו למתלוננת אינו מתיישב עם דבריו בפניי "אני הרגשתי שאני הקורבן לא היא" (עמוד 39 שורה 3), אלא ניכר כי עשה מאמץ, כפי שעשה במהלך הנסיעה חזור, לשכנע את המתלוננת שלא נפל פגם או פסול במעשיו ושאין צורך לערב את המשטרה.

40. לא אחת ניסה הנאשם לעקר את המשמעות הפלילית של מעשיו, בין היתר הדגיש חזור ונשנה כי לא

הייתה כוונה מינית במעשיו, שהמתלוננת לא טענה כי הוא ביצע בה מעשה מיני אלא שלטענתה הפעיל כוח ושלא בהסכמתה. ניסיונו של הנאשם לייחס למעשיו משמעות של כוונה ורצון טוב תוך התבצרות בעמדה קורבנית, לא צלח. הנאשם ביקש להשליך את האחריות למקרה על המתלוננת: "בן אדם לא יוצר קשר ומתעסק בטלפון בדייט, ואם לא נעים לך למה את רוצה שאני אחזיר אותך? יש אלף ואחת דרכים להגיע הביתה" (עמ' 32 שורה 9-10); "למה היא הולכת איתי? אף אחד לא שואל אותה שאלות? היא באה והולכת איתי?" (עמ' 38 שורה 12); "אם היא כל כך טראומטית מהערב הזה למה לחצה אותי לקחת אותה הביתה?" (עמ' 31 שורות 8-9).

41. גם אם אניח לטובתו של הנאשם כי האמין בכל ליבו כי עליו להמשיך לנסות ולהרגיע את המתלוננת שלשיתו הגיבה באופן שלא תואם את הסיטואציה, הרי אין לו ולא הייתה לו כל זכות להכריח את המתלוננת, בגופו ובחוזקו, "להירגע", למנוע תנועה ויציאה שלה מביתו, למנוע ממנה להתקשר לכל מי שחפצה באותו הרגע, ולבטח לא הייתה לו זכות ל"הרגיעה" בחדר השינה. גם אם לא הייתה מטרה מינית מאחורי המעשים, וגם אם "רק" רצה ליישר את ההדורים ולגשר על הקצר בתקשורת ככל שהיה בין השניים, אסור היה לנאשם להשתמש בכוחו ובגופו, והיה עליו לעצור הרבה קודם לכן. אילו היה נמנע מלגעת, כפי שביקשה, אילו היה מאפשר לה לצאת מביתו ולהתקשר לכל מי שחפצה, לא הייתה הסיטואציה מסלימה כפי שהסלימה, לא היו נגרמות למתלוננת החבלות, והמפגש בין השניים היה פשוט נגמר.

42. טרם סיום בחנתי את טענות ההגנה בדבר מחדלי חקירה, הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית והסייג זוטי דברים, אך אני סבורה כי אין בהן כדי לסייע לנאשם או להוביל לזיכויו. אדון בטענות לפי סדרן.

43. מר ד' ל', בן הזוג לשעבר של המתלוננת שלו סיפרה על המקרה בהזדמנות הראשונה, לא נחקר ולא העיד בבית המשפט, לא נערך עימות בין הנאשם ובין המתלוננת ואף אין בחומר החקירה מזכר של מי מהשוטרים שבהם פגשה המתלוננת ליד ביתה אשר הפנו אותה למשטרה למסור תלונה. אמנם, כאשר מדובר במקרה של "מילה מול מילה", ישנה חשיבות רבה לביצוע פעולות חקירה נוספות שיכולות לאשש או להפריך את התשתית הראייתית, אך בית המשפט אינו נדרש לבחון אם אפשר היה לנהל את החקירה בצורה טובה יותר או יעילה יותר, אלא יש לבחון אם היה במחדל, ככל שנפל, כדי לפגוע בתשתית הראייתית. בנסיבות המקרה הפרטני, ד' ל' אינו עד ישיר לאירוע, והוא לא יכול היה לשפוך אור על שאירע בין השניים, ולכל היותר היה יכול לתאר את מצבה הנפשי של המתלוננת ולהעיד על דברים ששמע מפיה. כך הם גם פני הדברים בנוגע לשיחה עם השוטרים שפגשה המתלוננת טרם פנייתה למשטרה.

כמו כן, נוכח גרסתו של הנאשם, אשר ניסה לעורר ספק בדבר הכוונה שעמדה מאחורי התנהגותו, עימות אינו בבחינת הכרח. במקרה דנן, וכאשר לנגד עיני גרסת הנאשם והספק אותו ניסה לעורר, לא מצאתי כי כתוצאה מאי ביצוען של פעולות חקירה אלו נגרם "נזק ראייתי". בבחינת למעלה מן הצורך, גם אילו היה נגרם לנאשם נזק ראייתי, לא כל נזק ראייתי מוביל לזיכויו. בעניינינו, המארג הראייתי שהציגה המאשימה מבוסס ומוצק דיו, עדותה של המתלוננת כמיקשה אחת מהימנה עליי, ובטענות בדבר מחדלי חקירה אין כדי לשנות ממסקנה זו.

44. אין חולק כי המתלוננת סטרה לנאשם, והיא אף נחקרה על כך באזהרה (נ/2). ואולם, מעשה זה של המתלוננת אינו עומד בחלל ריק, אלא שהמתלוננת סטרה לנאשם בתגובה למעשיו. הנאשם ניגש אליה, דחף אותה אל הספה, רכן מעליה תוך שהוא אווז בשתי ידיה. המתלוננת בתגובה ביקשה מהנאשם שיעזוב אותה, ואולם הוא סירב לעשות כן. רק אז ועל מנת להדוף את הנאשם סטרה לה. מדובר במעשה סביר מידתי ומידי שנועד להדוף את הנאשם מפני תקיפה ודומה כי אין צורך להכביד במילים אודות זכותה של המתלוננת להגן על גופה.

צא ולמד, לא מדובר באכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים, והחלטת המאשימה שלא לנקוט נגד המתלוננת הליך פלילי אינה מבוססת על שיקולים זרים, אלא על שיקולים עניינים, ומכאן שהטענה לאכיפה בררנית נדחית.

45. מטרת הסייג "זוטי דברים" היא מניעת תיוג פלילי למעשים אשר באופן פורמלי מקימים עבירה אך אין בהם מידה מינימלית של סכנה לפגיעה בערכים המוגנים. ובענייננו, מעשיו של הנאשם אינם זניחים או קלי ערך, נסיבות התקיפה מורכבות כעולה מהכרעת הדין, ולא ראיתי צורך לשוב ולפרט. נכון, המתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי והתוצאה החבלתית אינה ברף הגבוה, כך גם בהתאם לדבריה, אך הפגיעה במתלוננת אינה פיזית בלבד אלא פגיעה בתחושת המוגנות והביטחון וזו הותירה אותה. במכלול השיקולים תוך מתן דגש באינטרס הציבורי, ובפגיעה בערכים המוגנים, שאינה פחותה לא מצאתי כי מקרה זה בא בגדרם של המקרים המנויים בסעיף 34 לחוק העונשין, וגם דינה של טענה זו להידחות.

סיכום

46. לאור עדותה המהימנה של המתלוננת, הנתמכת בתצלומי החבלה, בתיעוד המסרונים שהוחלפו בינה ובין הנאשם לאחר המקרה, אותה מצאתי להעדיף באופן ברור על פני עדותו של הנאשם (שאף היא תומכת בעדות המתלוננת), אני סבורה כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש להוכיח את יסודות העבירה. הוכח כי הנאשם תקף את המתלוננת בלא הסכמתה, וכי הייתה לו המודעות הנדרשת אשר לרכיב העובדתי ופיזיות בנוגע להתרחשות תוצאת החבלה. בנוסף, קיים קשר סיבתי ברור בין החבלות על גופה של המתלוננת לתקיפתה על ידי הנאשם. טענות ההגנה בדבר מחדלי חקירה, לא היה בהן לשנות מסקנה זו. לאחר שלא מצאתי לקבל את הטענה בדבר אכיפה בררנית, ומשלא מצאתי כי מתקיים סייג של זוטי דברים, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בהתאם לסעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ח' אדר א' תשפ"ב, 09 פברואר 2022, במעמד הצדדים